

POSTANOWIENIE

7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 7 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.N.

przeciwko A.S.

o zapłatę,

na skutek wystąpienia przez Sąd Rejonowy

Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

odezwa z 22 stycznia 2024 r., I C 2102/23,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

**odmawia przekazania sprawy innemu sądowi
równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Prezes Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wystąpił z wnioskiem o przekazanie sprawy z powództwa T.N. przeciwko A.S. o zapłatę do innego sądu równorzędnego w trybie art. 44¹ k.p.c. We wniosku wskazano, że pozwana jest kuratorem zawodowym wykonującym swoje obowiązki z sędzie właściwym do rozpoznania sprawy, asesor sądowa wylosowana do rozpoznania sprawy złożyła wniosek o wyłączenie jej od rozpoznania sporu, a tożsamy wniosek mogą złożyć także inni orzecznicy, co stanowić będzie procedurę czasochłonną i uzasadnia zastosowanie w sprawie art. 44¹ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za ugruntowanym można uznać pogląd, zgodnie z którym art. 44¹ k.p.c., stanowiący odstępstwo od konstytucyjnej i ustawowej zasady rozpoznania sprawy cywilnej przez sąd właściwy miejscowo, powinien być wykładany ściśle (zob. m.in. postanowienie SN: z 28 sierpnia 2020 r., V CO 142/20; z 8 sierpnia 2023 r., III CO 426/23). Nadużywanie instytucji przekazywania sprawy do sądu równorzędnego z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości i postrzeganie sądu jako organu bezstronnego, niesie ze sobą realne ryzyko osiągnięcia efektu odwrotnego od zamierzonego. Może bowiem prowadzić do osłabienia zaufania obywateli do wymiaru sprawiedliwości. Art. 44¹ k.p.c. nie może być także postrzegany jako alternatywna dla instytucji wyłączenia sędziego, nawet jeśli przewiduje się, że wniosek o wyłączenie od orzekania w sprawie złożą wszyscy orzecznicy sądu. Art. 44¹ k.p.c. znajduje bowiem zastosowanie w sytuacjach, które mogą wywierać realny wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (choćby mylne) o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny, z powodów dotyczących danego sądu jako organu wymiaru sprawiedliwości. Analogiczne wątpliwości odnoszące się do sędziego lub sędziów danego sądu powinny być zawsze rozstrzygane przy zastosowaniu art. 48 – 49 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie SN: z 1 lutego 2023 r., II PUO 41/22; z 31 maja 2023 r., III CO 302/23).

Z uzasadnienia wniosku Prezesa Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu nie wynika, aby istniały obiektywne okoliczności uniemożliwiające Sądowi Rejonowemu rozpoznania sprawy, a tym samym świadczące o potrzebie przekazania sprawy innemu sądowi, stąd orzeczono jak w sentencji.

(S.K.-T.)

[ał]

